

Steffen Jacobsen

Trofee

VERTAALD DOOR
CARLA JOUSTRA

2014
DE BEZIGE BIJ
AMSTERDAM

There is no hunting like the hunting of man, and those who have hunted armed men long enough and liked it, never care for anything else thereafter.

Ernest Hemingway

Proloog

Finnmark, Noord-Noorwegen

24 maart 2010, 18.35 uur

70° 29' 46.97" N

25° 43' 57.34" O

Toen ze hem vonden, zag hij juist de zon ondergaan achter de bergen aan de westkant van de Porsangerfjord en hij wist dat hij hem nooit meer zou zien. Met de schemering kwam de kou over het water. Een paar stappen verder naar voren daalde het plateau loodrecht in de zee. Dat was de enige uitweg, maar het was onmogelijk om in zijn toestand en in het steeds vager wordende daglicht van een honderd meter hoge, overhangende rots naar beneden te klimmen. Dit was het einde, en het was beter om dat onder ogen te zien. Hij wilde niet langer een opgejaagd dier zijn.

Hij wist dat de jagers hem de hele dag hadden opgedreven tot dit punt: naar de rand van het niets. Hij hinkte over losse stukken graniet, smeed het lege jachtgeweer weg en hurkte achter een eenzaam rotsblok dat door de wind in een aangename ronding was geslepen. Hij ging er met zijn rug tegenaan zitten. Een paar meter verderop stroomde smeltwater van de gletsjer naar beneden. Wit, snel en soepel verdween het over de rand om in de diepte de oever van de fjord te bereiken.

Aan de overkant van de fjord zag hij de lichten van een paar auto's, amper vijftien kilometer verderop – in een andere wereld. Hij stak zijn handen onder zijn oksels, legde zijn kin op zijn knieën en keek naar de kapotte bergschoen waar de klant hem met een kogel had geraakt, voordat hij uren geleden halsoverkop op de

vlucht was geslagen. Zijn voet bloedde nog steeds, het bloed werd door de scheur naar buiten geperst, maar het deed niet meer zoveel pijn. Hij trok zijn schoen uit en klemde zijn tanden op elkaar toen de sok meekwam, stijf van het geronnen bloed. Hij propte de schoen onder een rots en bedekte hem met grind en kiezels. Misschien zou iemand hem op een dag vinden.

Het waren goede schoenen. Zijn uitrusting bestond helemaal uit eersteklas spul. De camouflagejas en de jachtbroek, de fleecetrui, het thermo-ondergoed, het kompas en de gelamineerde kaart van Finnmark met de landtongen die zich uitstrekten in de Barentszee tussen de Porsangerfjord, de Laksefjord en de Tanafjord.

De eerste sterren en planeten werden ontstoken. Hij kende Venus, maar niet de andere. Ingrid wist hun namen. De planten in de bergen, de dieren en sterrenbeelden zaten in haar genen.

Hij trok zijn handen onder zijn oksels vandaan, vouwde ze en bad voor zijn vrouw – hoewel hij anders nooit bad. Ingrid móést ontsnapt zijn. In de bergen was ze op ski's of te voet sneller dan hij ooit was geweest, en zelfs hij had zich ondanks alles weten te redden. Tot nu toe.

Toen ze 's middags de jagers hoorden fluiten en wisten dat ze waren ontdekt, hadden ze elkaar omhelsd. Hij had haar koude lippen gekust en haar weggeduwd, door het smeltwater onder de rand van de gletsjer. Ze wilde hem niet verlaten, maar hij duwde haar opnieuw, zodat ze bijna viel. Hij zei dat hij ervoor zou zorgen dat hij over de heuvel zichtbaar zou zijn, zodat ze hem zouden volgen. Zij moest verder langs de gletsjer gaan en daarna het open terrein opzoeken. Als ze de rest van de dag en de hele nacht zou doorlopen, zou ze bij zonsopgang Lakselv kunnen bereiken en de politie kunnen waarschuwen.

Ingrid had haar ski's ondergedaan, was pijlsnel de met sneeuw bedekte helling af geskied en verdwenen tussen dichte struiken waar ze haar onmogelijk konden zien. Ze zou weten te ontkomen.

Hij had zijn vrouw vanaf de top van de heuvel voor het laatst gezien en tegelijk de jagers in het zicht gekregen die over de volgende heuvelrug kwamen. De namiddagzon in hun rug wierp lan-

ge schaduwen. De eerste jager kreeg hem in het oog en het gefluit weerkaatste door het dal.

Ze waren sinds de geboorte van de tweeling, twee jaar geleden, niet meer in de bergen geweest en ze konden niet langer wachten. Zijn Noorse vrouw had hem geleerd van het verlaten, Noord-Noorse landschap te houden. Ze hadden snel een beslissing genomen toen ze de weersverwachting voor Finnmark hadden gezien, waar voor eind maart rustige, heldere dagen werden voorspeld. Hij had zijn moeder overgehaald om op de kinderen te passen en twee stoelen gereserveerd in het eerstvolgende vliegtuig van Kopenhagen naar Oslo, en verder van Oslo naar Lakselv.

Daar hadden ze gegeten in het bijna verlaten Porsanger Vertshus. Het was nog vroeg in het seizoen en de waardin was blij hen te zien. In hun kamer hadden ze een fles heerlijke rode wijn gedronken, onder het koude dekbed hadden ze gevreeën en diep en onbezorgd geslapen.

De volgende ochtend waren ze langs de oostelijke oever van de Porsangerfjord naar het noorden gelopen, van een vrachtwagen hadden ze een lift gekregen naar Vakkärä en vervolgens waren ze de bergen in getrokken. Het plan was om dertig kilometer naar het noordnoordoosten te lopen, naar het Kjæsvatn, of nog iets verder, de tent op te slaan, een beetje te vissen en te fotograferen en daar in alle rust een paar dagen door te brengen voordat ze terug zouden gaan naar Lakselv.

Ze liepen in het voorjaarszonnetje, omringd door de geuren die het vroege voorjaar vrijmaakte uit de planten, korstmossen, uit de duizenden meren en moerassen, waar het zwarte ijs brak onder hun schoenen. Hij had een paar winterslome forellen gevangen in het Kjæsvatn, in zijn handen voelden de vissen zwaar, koud en stevig aan. In mos gewikkeld legde hij ze in de vistas. Ingrid maakte een kampvuur. De vorst kraakte in de bomen, maar tijdens het eten zaten ze dicht tegen elkaar aan in hun slaapzakken bij het vuur, leunend tegen de stammen in het kleine berkenbos, ze hadden het niet koud.

Later die nacht werd hij gewekt door het diepe, regelmatige rotorgeluid van een helikopter, verder naar het oosten, maar hij schonk er verder geen aandacht aan. Ze hoorden vaak helikopters die patiënten brachten naar ziekenhuizen in Kirkenes of Hammerfest of die voorraden en manschappen transporteerden naar de booreilanden in de Noordzee. De provincie was ongeveer 700 kilometer breed en er waren amper mensen, afgezien van henzelf, kleine, door de wind geteisterde stadjes aan zee en nomadische Samen met hun rendieren.

Hij viel weer in slaap en wist zich het volgende ontwaken niet meer helder voor de geest te halen. Vanaf dat moment waren er alleen maar korte, betekenisloze fragmenten: een glimp van een koude sterrenhemel toen de tent vanaf de top van het frame werd opengesneden, Ingrid's felle kreet, een scherpe geur van ozon, een glimp van knetterend blauw. Pijn en duisternis. Hij kon geen spier bewegen, maar merkte dat hij in zijn slaapzak werd opgetild en onder de sterren werd gedragen.

Later bedacht hij dat ze waren verlamd met een stroomstootwapen. Zoals in films.

De omtrekken van de helikopter wisten de hemel boven hen uit. Ze werden op de vloer gelegd, de machine deinde heen en weer toen de mannen aan boord klommen.

Gewichtloosheid. Transport.

De ontvoerders hadden geen woord gezegd, niet tegen elkaar en niet tegen Ingrid of hem. Een paar minuten later boog een van hen met een spuit in zijn hand voorover en stak de naald door Ingrid's slaapzak in haar dij, haar half-bewusteloze gejammer stopte.

Hij had de heldere vloeistof gezien die uit de volgende injectienaald werd gespoten. De man knielde bij zijn hoofd en vond zijn arm in de slaapzak.

Hij werd wakker nadat hij eindeloos in de richting van een stralende rechthoek had gezwommen en vond zichzelf naakt terug op een betonnen vloer, rillend van de kou en met uitzicht op een raam dat oplichtte in de omringende muur. Zijn lichaam moest

al actief zijn geweest voordat zijn bewustzijn het in de gaten had, want hij balanceerde op zijn billen en hielen. Zijn handen waren blauw en gezwollen onder een strakke tiwrap om zijn polsen. Van de tiwrap liep een staaldraad naar een ringbout in de vloer.

In een van de uiteinden van de ruimte lagen stukken leisteengroeven tot aan de dakbalken, en hij vermoedde dat ze zich in een van de vele verlaten leisteengroeven in de bergen bevonden.

Naast hem klonk een zucht, geschraap van nagels over beton. Hij liet zich op zijn zij vallen zodat zijn gezicht het eerste zou zijn dat Ingrid zou zien.

Ze waren zo dicht mogelijk, zover als de staaldraden dat toelieten, tegen elkaar aan gekropen, toen de deur werd geopend. Twee donkere figuren stonden in de deuropening met de lage ochtendzon in de rug. Slakken kraakten onder hun laarzen toen ze de hal binnenliepen en ze negeerden volslagen zijn woedende vragen in het Deens, Engels en Noors. Toen hij bleef schreeuwen en vloeken werd een pistool tegen Ingrids hoofd geplaatst.

De grootste van de mannen trok hem aan zijn haren omhoog in zithouding, liet hem toen los en pakte hun paspoorten uit zijn jaszak. De man sprak correct Engels, maar met een Scandinavisch accent. Hij stelde hun leeftijd vast en vroeg naar hun gewicht, of ze geneesmiddelen gebruikten en of ze wisten wat hun zuurstofopname was?

Hij werd misleid door de rustige, gemoedelijke toon van de man. De metgezel haalde het pistool van Ingrids hoofd. Hij verzamelde wat speeksel in zijn mond en spoog een klodder op de laars van zijn ondervrager.

De man bewoog niet. Er werd geen woord gewisseld tussen de twee, maar de metgezel plantte de hiel van zijn laars keihard op Ingrids kleine teen. Ze schreeuwde het uit, hij wierp zich op de staaldraden en kreeg een schop in zijn middenrif.

De man herhaalde de vragen – en kreeg zijn antwoorden. De hangsloten werden opengemaakt en de tiwraps om hun enkels werden doorgesneden, ze werden omhooggetrokken en naar buiten geleid.

Ingrid moest ondersteund worden, maar hij wilde zelf lopen.

Op de binnenplaats tussen de gebouwen van de leigroeve stonden vier andere mannen: zwarte bivakmutsen, camouflagejassen en broeken geschikt voor het hooggebergte met staalgrijze, zwarte en donkergroene onregelmatige prints waardoor hun contouren in het terrein minder zouden opvallen.

Hij keek in de bruine ogen van de man.

‘Jullie zijn wel echte helden, hè?’ zei hij in het Deens.

De ogen werden smaller en de ooghoeken verdwenen in lachrimpels, maar de man gaf geen antwoord.

De tiewraps om hun polsen werden doorgeknipt en hij drukte Ingrid tegen zich aan. Ze was klein en smal en probeerde haar geslacht en kleine borsten met haar handen te bedekken.

Op een tafel gemaakt van een deur op schragen lagen kleren, laarzen, uitrusting en eten. Ze kregen het bevel thermo-ondergoed, T-shirts, fleecetruien, sokken, camouflagejassen en broeken aan te trekken. De leider verzocht hun zo veel mogelijk pasta, muesli en brood te eten. Het was de laatste maaltijd die ze kregen.

Ze waren gekocht door een klant die de komende vierentwintig uur in de bergen op hen zou jagen, vertelde de leider met de bruine ogen. Het was niet persoonlijk. De klant kende hen niet, en zij kenden de klant niet. Er waren andere gegadigden geweest, maar de klant had hen gekozen.

Ingrid verborg haar gezicht in haar handen en kromp snikkend ineen. Ze herhaalde voortdurend de namen van de tweeling.

Hij zag een beweging achter een raam. Er was iemand binnen, achter het vuile, gebroken glas. Vaag kon hij een ovaal gezicht onderscheiden, half in de schaduw onder een breedgerande hoed.

Toen bewoog de man opzij, weg van het raam.

Ze zouden twee uur voorsprong krijgen, ging de leider verder. Als ze binnen de gestelde termijn gevonden zouden worden, dan zouden ze door de klant worden afgemaakt op de manier die hij wilde. Hij wees naar een witte, vrij liggende rots, een paar honderd meter verderop. Aan de voet van de rots zouden ze een jachtgeweer vinden met drie patronen in het magazijn. Als hij wilde mocht hij

dat gebruiken. Kon hij omgaan met een geweer?

Hij knikte.

Ingrid zakte in elkaar, maar hij hees haar overeind. Hij leidde haar tussen de gebouwen door, langs stapels leisteek het veld in.

De zon kwam op boven de bergen in het oosten toen ze begonnen te rennen.

Hij zag het schijnsel van voorhoofdlampen op de natte stenen in de beek, zijn hart ging als een razende tekeer. Zijn blaas liep leeg, de warmte verspreidde zich langs zijn dijen. Hij vloekte van schaamte, zijn gekmakende bezorgdheid om Ingrid, de onwerkelijkheid.

Toen stond hij op, hij stapte naar voren uit de beschutting van de rots, volledig zichtbaar tegen de lichte nachthemel achter hem.

De jagers kwamen uit de duisternis tevoorschijn, hij schreeuwde naar hen. Een van hen trok met zijn been, en hij wenste dat hij het zwijn in zijn hart had getroffen in plaats van in zijn dij. Eén lamp scheen feller en witter dan de voorhoofdlampen en hij hief zijn handen voor zijn ogen. Een camera met schijnwerper. Die diavels filmde hem.

De jagers bleven een tiental meter bij hem vandaan staan en begonnen in de maat te klappen – eerst zachtjes, daarna harder. Hij bukte zich, pakte een steen en gooide hem zonder te raken. De keten bestond uit zeven jagers. De rode en groene laserstralen beroerden speels zijn lichaam en kruisten over zijn hart.

Toen begonnen ze te zingen – hij begreep er niets meer van. Hij stond met zijn rug naar een afgrond in een van de meest desolate en afgelegen landschappen ter wereld, terwijl zijn kwelgeesten Queens 'We Will Rock You' schreeuwden, stampden en klaptten...

Buddy, you're a young man, hard man!

Shoutin' in the street

You got blood on yo' face

You big disgrace

We will we will rock you!

De mannen zongen luider. De laarzen stampten op de rotsen. De halve cirkel opende zich voor de klant. Hij strompelde naar voren met het jachtgeweer in zijn handen, leek besluiteloos, de geweerloop zakte naar beneden – maar werd toen weer opgeheven.

Hij probeerde de ogen van de klant te vinden onder de breedgerande hoed, iets van menselijk contact te krijgen, maar de schijnwerper verblindde hem. Hij schermde zijn ogen met zijn handen af voor het licht, maar kon Ingrid nergens ontdekken. Een wilde hoop opende zijn keel, en hij schreeuwde een woordeloze triomf.

De klant boog opzij en gaf over. Hij zette de geweerkolf tegen de stenen en leunde op de loop. De leider riep luid iets naar de man, die knikte en zijn mond afveegde.

Toen wendde de leider zich naar de prooi toe en gooide iets met een trage boog door de lucht.

Hij greep automatisch de zware, zwarte dichtgesnoerde zak en keek een moment naar de stille, roerloze mannen voordat hij hem opendeed en de inhoud eruit haalde.

Zijn wereld verging, en even later stierf Kasper Hansen.

1

Michael Sander haalde een kam door zijn haar en trok zijn stropdas recht. Hij liep op dat moment langs een drie meter hoge witte muur aan een van de duurste straten van Denemarken: de huizen aan de Richelieus Allé in Hellerup vielen allemaal in de attractieve categorie van zeer grote villa's en onmiskenbare paleizen.

Hij bestudeerde een naamplaat voorzien van het woord CASPERSEN, ingemetseld in de muur bij de poort, hij controleerde zijn zijskeiding in de gepolijste koperen plaat, drukte zijn vinger op de belknop en zond een, naar hij hoopte, vertrouwenwekkende glimlach naar de bewakingscamera's.

'Wie is daar?'

De vraag klonk uit een luidspreker in de poortzuil.

'Michael Sander.'

'Moment.'

Het hek zwaaide open. Toen hij de oprit op liep, kraakte het grind onder zijn zolen.

Lachende dolfijnen spuwden waterstralen over een naakte, merkwaardig realistische en sensuele nimf in de fontein aan de voorkant van het huis en in een open garage troonden de rijkeluispeeltjes: een hemelblauwe Maserati Quattroporte, een Mercedes Roadster en een duifgrijze Rolls-Royce – met de nummerplaten: SONARTEK 1-3.

Voor de trap naar de voordeur stond een doodgewone zwarte Opel geparkeerd.

Michael was zich geleidelijk aan bewust geworden van een optisch bedrog. Vanaf de poort had het witte huis alleen maar onbe-

hoorlijk groot geleken, maar hij had zich vergist: in werkelijkheid was het kolossaal.

Hij liep de acht brede traptreden op en had juist zijn hand opgeheven om de klopper te pakken toen de deur openging.

Grijze ogen keken hem onderzoekend aan voordat een gereserveerde glimlach op het gezicht verscheen. De vrouw was lang en had een scherpe, hoekige bouw. Je zou haar nooit elegant of charmant kunnen noemen. Haar gelaatstrekken waren grof maar symmetrisch en Michael schatte haar een paar jaar jonger dan hijzelf.

Ze gaf hem een stevige handdruk en stelde zich voor.

‘Elizabeth Caspersen-Behncke.’

Ze ging hem voor door de hal met witte en groene marmeren tegels. Michael liet zijn blik over haar heen glijden: zwarte kasjmieren trui, parelketting, een eenvoudige donkergrijze rok en afstekende bordeauxrode kousen die hem deden denken aan de dunne poten van een scholekster. Ze was te lang om iets anders te dragen dan platte schoenen, en ze was een hoofdmens.

Hij deelde zijn potentiële klanten in hoofd- of lijfmensen in. Het waren natuurlijk subcategorieën, maar in de praktijk kwam hij zelden terug op zijn eerste indruk. Michael wist dat Elizabeth Caspersen-Behncke zowel erfgenaam van een enorm familiefortuin was als partner bij een van de grootste en oudste advocatenkantoren in Kopenhagen. Ze was ongetwijfeld in academische zin begaafd, maar dat was niet doorslaggevend om te bepalen of zij een hoofd- of een lijfmens was: dat lag besloten in de manier waarop de heupen waren verbonden met romp en benen, de ronding van de rug, de houding en de lengte. Of de gewrichten soepel waren of stram.

Zijn vrouw vroeg soms tot welke categorie hij zelf behoorde, en telkens voelde Michael zich een beetje gekwetst. Hij beschouwde zichzelf als een gunstige tussenvorm; sensueel, maar rationeel.

Elizabeth Caspersen liep voor hem uit de trap op en Michael kreeg het gevoel dat hij door een zoölogisch museum liep. Alle wanden waren bedekt met opgezette dierenkoppen, geweien en hoorns van herten en antilopen in alle mogelijke afmetingen en vormen. Lege oogkassen hielden hem van alle kanten in de gaten,

en de trofeeën verspreidden een droge, mufte geur.

In de eerste bocht van de trap strekte een Afrikaanse leeuw zijn grote klauwen naar hem uit. Boven de ene voorpoot van het dier brak de enorme kop door een mahoniehouten plaat, de zwarte lippen teruggetrokken boven gele tanden en opgezette manen. Toen hij de woedende blik in de glazen ogen van het dier zag, bleef hij stokstijf staan.

De vrouw keek achterom.

‘Mijn vader noemde hem Louis. Eng, hè?’

‘Zeker, mevrouw Caspersen-Behncke.’

‘Elizabeth is prima, als ik je Michael mag noemen.’

‘Natuurlijk.’

Hij was volkomen in de ban van het dier.

‘Stel je voor dat je als klein meisje met veel fantasie ’s avonds laat de trap af moet om iets uit de keuken te halen.’

‘Ik zou nog steeds nachtmerries hebben,’ zei hij.

Ze liepen verder naar boven, tot Michael weer bleef staan, vlak onder een drie meter hoog portret van de eigenaar van het huis, de onlangs overleden zakenman Flemming Caspersen. Het was met een fotografische precisie geschilderd. Op het schilderij stond aan de zijkant een kast met oude, vergulde boeken. Caspersen leunde in een peinzende pose met zijn hand op een ronde tafel waarop verzegelde perkamenten en vergeelde manuscripten, landkaarten en opengeslagen mappen lagen, alsof de miljardair was gestoord tijdens een studie naar de bronnen van de Nijl of de samenhang der dingen.

Achter de miljardair rees een grijze grizzlybeer op, de schaduw van de man en het dier smolten samen op de wand. Caspersens viriele, energieke gezicht was ernstig, het grijze haar stond in korte borstels overeind, zijn bruine blik was gericht op de kijker. De verheven plaats van het schilderij en Carpersens lange gestalte gaven hem koninklijke waardigheid. Zijn stropdas was discreet grijs gestreept, en zijn kostuum zat als gegoten, alsof het was ontwikkeld in een windtunnel.

‘Mijn vader mocht zich graag als een man van de renaissance

presenteren,' zei Elizabeth Caspersen. 'Hoewel ik betwijfel of hij ooit een roman heeft gelezen. Hij zei altijd dat hij zelf al genoeg beleefde. Het fictieve leven vond hij maar saai.'

Michael wees naar een kop van een neushoorn, die zes meter hoger aan de wand hing. Het dier tuurde tragisch naar twee platte grijze stompjes, de laatste overblijfselen van zijn hoorns.

'Wat is er met hem gebeurd?'

'Een paar maanden geleden is er ingebroken. Ze hebben de ladder van de tuinman tegen de muur gezet, zaagden met een ijzerzaag de hoorns eraf en waren weer verdwenen. Mijn moeder lag in het ziekenhuis en het huis was leeg. Volgens de politie is het heel professioneel uitgevoerd. We zouden hem eigenlijk van de wand moeten halen. Een neushoorn zonder hoorns slaat nergens op.'

Ze wees naar een kast beneden bij de voordeur. 'Ze braken de voordeur open met een koevoet en koelden het alarmsysteem met vloeibare stikstof.'

Michael leunde over de balustrade en bestudeerde de crème-keurige wand onder de geamputeerde trofee. Er waren een paar donkere vlekken van de ladder te zien.

'Zoölogische musea en particuliere collecties hebben te maken met een epidemie van diefstallen van hoorns,' zei hij. 'Hoorn zou van alles kunnen genezen, van impotentie tot kanker.'

'Het waren een paar formidabele hoorns,' zei ze. 'Mijn vader heeft het dier in Namibië geschoten, in 1973. Het is een witte neushoorn. Of was.'

'Ik dacht dat die werden beschermd?'

'Het dier werd geschoten voor onderzoeksdoeleinden, wat natuurlijk een ander woord is voor omkoping. Mijn vader hield net zolang vol tot hij zijn zin kreeg.'

Michael bleef staan. Het prehistorische dier wekte een vreemd soort medelijden in hem op.

'De hoorns wogen ongeveer acht kilo, en ze zijn hun eigen gewicht waard in cocaïne,' zei ze. 'De straatprijs is precies hetzelfde. Tweeënvijftigduizend dollar per kilo.'

Michael was onder de indruk. Vierhonderdduizend dollar voor

een halfuurtje werk was goed betaald. Eigenlijk uitstekend.

‘Verder hebben ze niets meegenomen?’ vroeg hij.

‘Moeders juwelen liggen in een bankkluis, en er is nooit geld in huis, behalve wat geld om de tuinman en de schoonmakers te betalen.’

Ze liepen door de gang op de tweede verdieping en passeerden een halfdonkere slaapkamer waar Michael een glimp opving van een mager vrouwengezicht op een kussen. Grote, vogelachtige ogen keken naar de deuropening. Een verpleegster hing een zak met vloeistof aan een infuusstandaard.

‘Flemming? Flemming?’

De verpleegster sloot de deur.

De stem bleef roepen.

‘Mijn moeder,’ zei Elizabeth Caspersen. ‘Alzheimer.’

Michael glimlachte meelevend.

Ze opende de volgende deur. Michael schrok van het verblindende licht dat binnenstroomde vanaf de zonovergoten Sont.

‘Mooie kamer, hè?’ zei ze.

De ramen reikten van de vloer tot het plafond en waren minstens zes meter hoog.

‘Fantastisch,’ zei hij en hij hield zijn hand boven zijn ogen tegen het zonlicht.

Hij herkende het interieur van de bibliotheek van Flemming Caspersens portret. Langs de boekenkasten liep drie meter boven de grond een soort galerij in zwart siersmeedwerk. De enorme, opgezette beer zwaaide hoog boven zijn hoofd met zijn voorpoten.

‘Een kodiakbeer, Alaska, 1995,’ zei ze laconiek.

‘Ik begin te begrijpen waarom ze met uitsterven worden bedreigd,’ zei hij.

‘Je jaagt niet?’ vroeg ze.

‘Niet op dieren.’

‘Mijn vader zou zeggen dat er bijvoorbeeld in Afrika zonder de safari-industrie geen geld zou zijn voor reservaten en jachtopzichters en dan zouden stropers daar al lang geleden alle dieren hebben afgeslacht.’

‘Waarschijnlijk had hij gelijk,’ zei Michael.

Ze liep naar het raam, sloeg haar armen over elkaar en beet op een nagel. Zeker geen normaal gedrag voor een advocaat bij het hooggerechtshof, dacht hij, en hij ging naast haar staan bij wijze van stilzwijgende steun.

De tuin was omheind door een lange, witte muur. Hij zag dunne alarmdraden langs de bovenkant van de muur en diverse witte beveiligingscamera’s die elke vierkante centimeter van het perceel in de gaten leken te houden. Er was, voor zover hij kon zien, niets aan te merken op de beveiliging van het huis. Het open water was natuurlijk een probleem.

Naast een vlaggenmast in de tuin zat een zwarte labrador met zijn naar de voorjaarshemel opgeheven snuit hartverscheurend te janken.

‘Nikker, mijn vaders hond,’ mompelde Elizabeth Caspersen. ‘Hij zit daar al sinds de dood van mijn vader te huilen.’

‘Nikker?’

Elizabeth Caspersen glimlachte bedroefd.

‘Hij was geen racist. Hij hield er alleen van mensen te provoceren. Volgens mij vond hij het gewoon grappig om hier in Hellerup rond te lopen en de hond te roepen. Zo luid mogelijk.’

Michael keek nog steeds naar de tuinmuur met de alarmdraden en de camera’s.

‘Hebben de camera’s de inbraak geregistreerd?’

‘Ja. Twee mannen kwamen ’s nachts om twee uur over het water van de Sont in een rubberboot. Hoodies, bivakmutsen en handschoenen. Ze renden over het gazon en om het huis heen, pakten de ladder van de tuinman en braken de deur open.’

‘En Nikker?’

Ze keek naar het rouwende dier.

‘Hij was waarschijnlijk gewoon blij om mensen te zien. Hij is een eenzame en heel vriendelijke hond. Zullen we gaan zitten?’

Hij zette zijn schoudertas neer en nam plaats in een leunstoel. Elizabeth Caspersen ging naast hem zitten, sloeg haar ene rode been over het andere, keek uit het raam en wiebelde met haar voet.

Hij leunde achterover.

De voet wipte sneller op en neer.

Hij had het natuurlijk eerder meegemaakt: de besluiteloosheid voordat iemand zijn leven, zijn eigen geheimen aan een vreemde blootgaf. Sommigen draaiden ineens als een blad aan de boom om en stapten op nog voor ze waren begonnen, anderen gooiden ineens alles eruit.

Deze keer zat het er vast tussenin.

‘Het was niet gemakkelijk om je te vinden,’ zei ze. ‘Hoe noem je jezelf? Adviseur?’

‘Ja.’

‘Je ziet er niet uit als een privédetective,’ zei ze.

‘Dat zal ik als een compliment opvatten.’

‘Wat? O ja, natuurlijk. Koffie? Water?’

‘Nee, dank je wel,’ zei hij.

‘Ben je getrouwd?’

Haar vingers speelden nerveus met de parelketting.

‘Erg gelukkig,’ zei hij.

‘Ik ook.’

Elizabeth Caspersen leunde achterover en drukte met de top van haar vingers op haar oogleden.

‘Je schaduwet dus geen ontrouwe echtgenoten, je staat ’s nachts niet met een camera achter de garages van mensen en je snuffelt niet door hun afval?’

‘Alleen aan het eind van de maand,’ zei hij.

‘Het spijt me... Ik...’

Ze bloosde.

‘Sorry. Het is allemaal erg moeilijk. Je bent me aanbevolen door een van mijn vaders Engelse advocaten. Hij had een verhaal gehoord van een Nederlander die geholpen was door een Deense veiligheidsadviseur. Iedereen deed er erg mysterieus over, en de Nederlander reageerde heel traag.’

‘Hij belde me voordat hij contact met je opnam,’ verklaarde Michael.

‘Ik dacht dat er in Denemarken eigenlijk geen mensen zoals jij bestonden.’

‘Er zijn maar een paar,’ zei hij. ‘We hebben geen vakbond of iets dergelijks.’

‘Je naam is Michael Vedby Sander?’

‘Ja,’ loog hij.

‘En je kent Pieter Henryk?’

‘Natuurlijk.’

Hij had in Nederland voor Pieter Henryk twee incompetente ontvoerders – vader en zoon – opgespoord in een verlaten boerderij ten zuiden van Nijmegen. Ze hadden de jongste dochter van de welvarende Nederlander ontvoerd, en dat was hun eerste fout geweest.

Het was uitgesloten om de politie in te schakelen en te riskeren dat de pers een schandaal zou veroorzaken. Henryk was nog van de oude stempel en gaf de voorkeur aan een discrete en definitieve oplossing.

De ontvoerders hadden de tijd verdreven door het negentienjarige meisje talloze malen te verkrachten. Ze hadden haar kaalgeschoren, in elkaar geslagen en sigaretten uitgedrukt op haar rug. Toen Michael en de rest van het team haar vonden, was ze meer dood dan levend. Het was zijn taak geweest het meisje te vinden, terwijl Pieter Henryks mannen zich over de ontvoerders ontfermden.

Michael had in zijn auto gezeten, in het bos een paar honderd meter van de boerderij, en zag hoe ze in de armen van een Servische huurling over het erf gedragen werd. De grote man bracht haar regelrecht naar een Mercedes, waar haar vader en een dokter op haar wachtten. Ze was naakt, slap als een pop en zag eruit als een gevild dier. Het grind spatte achter de wielen op toen de auto het erf verliet.

Hij wachtte. Een halfuur later draaide een vrachtwagen het erf op en de huurlingen droegen bakstenen, mortel en emmers het huis in waar de ontvoerders zich nog steeds bevonden.

Michael vertrok. Hij had het al eerder gezien en hij kende Pieter Henryks mannen. Het waren veteranen uit de Balkanoorlogen en

ze hadden alles al meegemaakt. Als ze genadig waren, zouden ze voordat ze de laatste steen van de nieuwe muur voor de nis zouden metselen, een revolver met twee kogels bij de vader en de zoon gooien, zodat ze zelfmoord konden plegen. Als ze in een slechte bui waren, zouden ze het tweetal aan handen en voeten gebonden laten liggen, de muur dicht metselen en wachten tot de mortel was uitgehard.

Ze klapte zo hard in haar handen dat hij opschrok uit zijn gedachten.

‘Pardon?’

‘Ik zou graag willen dat je voor mij aan het werk gaat,’ herhaalde ze.

‘Dat wil ik misschien wel doen,’ antwoordde hij voorzichtig.

‘Henryk vertelde dat ik onvoorwaardelijk op je kan vertrouwen.’

Hij knikte: ‘Dat is noodzakelijk als we iets willen bereiken.’

‘Je kunt mij en mijn familie te gronde richten, als blijkt dat ik je niet kan vertrouwen, Michael. We zouden geen toekomst meer hebben.’

‘Dat is meestal zo,’ zei hij rustig. ‘Misschien moet ik je wat uitleg geven over de gang van zaken. Als ik een opdracht accepteer, ben ik daar vierentwintig uur per dag mee bezig, tot ik het gewenste resultaat heb bereikt, of tot je me vraagt om te stoppen. Mijn honorarium bedraagt twintigduizend kronen per dag plus de vergoeding van onkosten die ik moet maken om hulp in te schakelen van andere deskundigen, voor steekpenningen, reizen, eten en onderdak. We ondertekenen geen contract en je krijgt geen kwitanties, maar je moet me vertrouwen. Ik zal je het nummer geven van de cliëntenrekening van mijn accountant, hij geeft de bedragen door aan de belastingdienst. Is dat acceptabel?’

‘En wat staat er in de kleine lettertjes?’ vroeg ze.

‘Niet veel. Ik voer geen ernstige, strafbare handelingen uit als die in strijd zijn met mijn opvattingen van eerlijkheid en redelijkheid. Per geval beslis ik waar ik mee in kan stemmen.’